

Co je to chronovizor?

Lidé odedávna touží cestovat časem. Někomu by se líbilo více v minulosti, někomu v budoucnosti a historikové by už konečně mohli začít psát pravdu. Neboť jak známo, učebnice dějepisu byly již vícekrát přepisovány, protože historie byla mnohdy poplatná zájmům politiků. Kdyby se každý mohl podívat, jak to skutečně na Zemi kdysi vypadalo, vyšla by pravda najevo.

Bylo již také napsáno mnoho knih o stroji času – zařízení, které by umožnilo fyzicky cestovat časem a dokonce o tom existuje i televizní seriál (Návrat do budoucnosti). Mohli bychom dlouho a učeně diskutovat o tom, co je to čas a lze li ním skutečně cestovat, ale protože i sami vědci zde nemají dosud jasno, doporučuji technicky erudovaným čtenářům ke čtení třeba knihu Stephena Hawkinga „Stručná historie času“, Einsteinovu teorii relativity, či „Teorii všeho“ od Johna Barrowa. Možná budete mít hlavu ještě více zamotanou jako předtím, než jste se snažili pochopit, co je to čas.

Je jisté, že musí existovat, když je to něco, co nám většinou chybí. Někomu snad ne. Znáám jednoho nezaměstnaného, který má hodinky a na místě ciferníku nalepen nápis „Času dost“, který ukáže každému, kdo se ho zeptá, jestli neví kolik je hodin. Čas je něco, co určuje posloupnost dějů, co bylo, je a bude. Tím je určen „směr“ toku času. Můžeme však tento směr obrátit? Vektor je veličina určená směrem a velikostí. Je čas také vektor? Stalo by se po jeho obrácení, že by rozbitá sklenice skončila na stůl a scelila se, a my bychom mládli a mládli až bychom skončili opět v plenkách atd.? To se zdá logicky neproveditelné, čas asi nejde otočit, ale měl by jít vrátit. Hodiny se také netočí pozpátku, ale můžeme je vrátit zpět, k čemuž nás nutí např. zavedení letního času.

Je-li pravda, že každá událost, co se na Zemi stala je zapsána v nějaké „databázi“, měla by být teoretická možnost ji za pomoci nějakého zařízení opět zviditelnit. O možnost nahlédnout do minulosti za pomoci technického zařízení se údajně pokusil benediktinský mnich Alfredo Pellegrino Ernetti, který působil v Benátkách jako teolog. Sestrojil zařízení, které nazval chronovizor, za jehož pomoci mohl z minulosti přejímat obrazové i zvukové informace z kroniky „akaša“ a požadované děje zobrazovat na televizní obrazovce. Princip přístroje vysvětloval na principu, že žádná energie nezaniká a tedy každý děj je původcem celé řady energií, které jsou někde zachyceny ve formě vibrací. Za pomoci citlivého snímacího zařízení je možné tyto vibrace sejmout a převést opět na obraz i zvuk, na stejném principu, jako zaznamenáváme videozáznam na magnetický nosič. Kronika „akaša“ má pochopitelně jiný nosič záznamu a proto musí být i zařízení k jeho snímání na jiném principu, o němž však nic neprozradil. Obával se, že lidstvo by jeho vynález mohlo zneužít. Svůj akustický a optický záznam totiž po sobě zanechává každý člověk a chronovizor by umožnil spatřit vše, co kdokoli v minulosti dělal a to by se dalo libovolně zneužívat. Ernetti tušil, že jeho vynálezu by se okamžitě chopily tajné služby, které se údajně v USA také pokoušejí vyvinout podobné zařízení. Proto neprozradil nic o principu přístroje ani o svých spolupracovnících. Sám měl podivuhodnou motivaci pro možnost nahlédnout do minulosti. Jako hudební vědec chtěl totiž znovu objevit ztracená hudební díla z období až 1000 let před Kristem. Byl mimořádně specializovaným odborníkem na tuto oblast, vydal 72 knih a 54 gramodesek s tematikou archaické hudby. Fascinovala ho zejména antická hudba.

Ernetti pracoval na svém přístroji 40 let, v letech 1950 - 1990 a k jeho spolupracovníkům patřili údajně i Enrico Fermi a Wernher von Braun. Na vývoji se prý podílelo 12 významných vědců, kteří se vzájemně neznali a každý z nich znal jen část úkolu, aby později nemohl být přístroj znovu rekonstruován. Mimoto byli všichni spolupracovníci vázáni slibem absolutní mlčenlivosti. Sám Ernetti se svou prací nikde nechlubil a poprvé se o přístroji zmínil v roce 1986 na parapsychologickém kongresu v Rivě del Garda, jehož se zúčastnil jako čestný host.

Přítomným účastníkům i senzacechtivým novinářům prozradil jen něco málo detailů o svém přístroji, který sestával ze tří hlavních částí. Základem byly antény z různých kovových slitin, jejichž složení a tvar ovšem neprozradil. Tyto antény byly propojené tak, aby mohly přijímat co nejširší spektrum elektromagnetického i neelektromagnetického? Záření ze základní hmotné substance vesmíru, tzv. éteru. Věda bohužel tyto pojmy nezná nebo s nimi neumí pracovat. Ernetti hovořil o Teslových vlnách, tvarových vlnách, gravitačních vlnách, morfickém poli a těmito pojmy dokonale zmátl nebo znechutil přítomné odborníky. Druhou částí přístroje byl dekodér, který rychlostí světla autenticky rekonstruoval události, zachycené anténami. Patřičným nastavením byl přístroj schopen vyhledat a třídit zvolené události. Třetí část přístroje byla již jen audiovizuálním zařízením, podobným televizoru, kde však byl výsledný obraz trojrozměrný!

Otec Ernetti bohužel nepředvedl svůj přístroj žádným zájemcům, kteří měli zájem získat nějaké informace z minulosti, ale v některých případech skutečně dodal požadované informace. Před svou smrtí v roce 1994 otec Ernetti prozradil novinářům, že za pomoci svého přístroje pomohl i několikrát objasnit policii závažné kriminální delikty. Ernettimu se podařilo údajně zachytit i celý život Ježíše Krista a předal novinářům i fotografie Kristovy tváře, nápadně se podobající zobrazení otisku z Turínského plátna.

Názory veřejnosti na chronovizor otce Ernettiho se různí. Jeho přátelé z církevních kruhů věří, že přístroj byl skutečností, protože jim Ernetti vyprávěl řadu dosud neznámých podrobností, které by bylo třeba doplnit do evangelií, které získal jen sledováním minulých dějů. Bylo otištěno i několik fotografií, které byly získány údajně za pomoci chronovizoru, které však byly později označeny za podvod. Novináři se proto k Ernettimu stavěli spíše skepticky, i když bylo obtížné ho označit za podvodníka, vzhledem k jeho odborné práci a jedinečným znalostem v oboru archaické hudby. Vatikán měl k otci Ernettimu důvěru, protože v září 1993 byl vyzván, aby informoval komisi katolických vědců, čtyři kardinály a dva fyziky o svém chronovizoru. Na setkání v Pontifikální akademii v Římě se tak skutečně stalo a Ernetti před tímto grémiem odborníků se svým referátem obstál.

Samotný chronovizor byl pečlivě střežen před nepovolanými osobami a ještě před Ernettiho smrtí byl rozebrán a uschován ve vatikánském archivu. Podle poslední vůle měly být části přístroje po jeho smrti předány vědcům, kteří tuto část konstruovali. Dnes jsou snad dochovány pouze konstrukční plány ve Vatikánském archivu, kde jsou přísně střeženy, jako snad i mnohé jiné dokumenty, který by mohly narušit tradiční představy o historii lidstva. Pokud je vše pravda, byl chronovizor jediným fungujícím technickým zařízením, schopným získávat informace z kroniky „akaša“. Jak však je známo tuto schopnost má celá řada duchovních zasvěcenců, léčitelů, psychotroniků a ve změněném stavu vědomí možná každý člověk. Děje se tak bez pomoci přístrojů, vědecky dosud nevysvětleným způsobem. Pokud však něco funguje, je již naší touhou vědět proč. Jak fungoval chronovizor se bohužel již asi nikdo nedozví.